

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Mgr. O. S.**, zastoupeného JUDr. Mgr. Michalem Pospíšilem, Ph.D., advokátem, se sídlem Korunní 4, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. února 2013, č. j. OD 144/13-3/67.1/13038/St, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 9. května 2013, č. j. 60 A 3/2013 - 39,

takto:

- I.** Kasační stížnost žalobce **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

Vymezení případu

[1] Městský úřad v České Lípě, oddělení dopravně správních agend a přestupků (dále též „městský úřad“), uznal rozhodnutím ze dne 8. ledna 2013 č. j. MUCL/77429/2012 žalobce vinným z přestupku, kterého se měl dopustit tím, že dne 30. listopadu 2012 ve 2.55 hodin v Mimoní na ulici Žitavská jako řidič motorového vozidla nerespektoval svislou dopravní značku „zákaz předjíždění“ a vodorovnou dopravní značku „podélná čára souvislá“ a předjížděl jiné motorové vozidlo v místě, kde je to místní úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno. Jedná se o přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona č. 361/2000 Sb.,

o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Za toto jednání uložil městský úřad žalobci pokutu ve výši 5 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců a povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci (dále jen „krajský soud“); ten žalobu zamítl rozsudkem ze dne 9. května 2013 č. j. 60 A 3/2013-39.

II.

Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se včasnou kasační stížností domáhal zrušení rozsudku krajského soudu ze dne 9. května 2013 č. j. 60 A 3/2013-39 (dále jen „napadený rozsudek“). Stěžovatel namítal, že nebyl řádně předvolán k ústnímu jednání o přestupku před správním orgánem, a odkázal na náleznost Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 788/02 ze dne 11. března 2004, který podle něj krajský soud nesprávně právně interpretoval v jeho neprospěch. Podle stěžovatele mu sice byla doručena písemnost městského úřadu, v níž mu byl oznámen termín konání ústního jednání a v níž bylo uvedeno, že předvolání jsou dva svědci, nebylo v něm však uvedeno, že předvolán je i stěžovatel, takže v tomto směru vznikly pochybnosti. Stěžovatel dále namítal, že krajský soud nesprávně posoudil otázku naplnění znaků přestupku, neboť v jeho případě nedošlo k naplnění jeho materiální stránky. V poslední části kasační stížnosti byl uplatněn návrh na postup dle § 95 odst. 2 Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“). Stěžovatel má za to, že § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu, které ukládá správním orgánům obligatorně uložit trest zákazu činnosti v rozsahu nejméně 6 měsíců, může být v rozporu s čl. 11 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a ústavním pořádkem.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na argumentaci uplatněnou v předcházejících řízeních a na napadený rozsudek. K otázce naplnění materiální stránky žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 24/2013 ze dne 6. června 2013 a uvedl, že pro naplnění materiálního znaku se nevyžaduje, aby jednáním přestupce byl skutečně ohrožen něčí život, zdraví či majetek; postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti. Žalovaný nespátřuje rozpor § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem.

[5] V replice stěžovatel uvedl, že jestliže se uvedeného jednání dopustil v době, kdy se žádný provoz na předmětné komunikaci neodehrával (ve 2.55 hodin), nemohla být naplněna materiální stránka přestupku.

[6] Stěžovatel podáním samostatně uplatnil též návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Usnesením ze dne 26. června 2013 č. j. 6 As 110/2013-44 Nejvyšší správní soud odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal.

III.

Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., byv vázán rozsahem a důvody, které byly uplatněny v kasační stížnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti výslovně uplatnil kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy nezákonnost napadeného rozsudku spočívající v nesprávném právním posouzení právní otázky městským

soudem. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost. Pod tento kasační důvod spadají námitky o nedostatečnosti předvolání k ústnímu jednání o přestupku.

[8] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k vypořádání námítky stran porušení povinnosti řádného předvolání k ústnímu jednání.

[9] Dle § 51 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, „*není-li v tomto nebo jiném zákoně stanoveno jinak, vztahují se na řízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení.*“ Zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, tak ve vztahu k zákonu o přestupcích působí jako *lex generalis*.

[10] Podle § 74 zákona o přestupcích „*o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.*“. Tímto je do řízení o přestupcích obligatorně zavedena zásada ústnosti, jež je vyjádřením práva být přítomen projednání vlastní věci ve smyslu čl. 38 odst. 2 Listiny a minimálních garancí řízení o oprávněnosti trestního obvinění dle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Ústavní soud ve vztahu k § 74 zákona o přestupcích dovozuje „*základní právo, aby věc byla projednána v přítomnosti [obviněného], tj. právo být přítomen ústnímu jednání o přestupku podle § 74 zákona o přestupcích, ledaže by [obviněný] odmítl, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit, nebo se nedostavil bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu*“ (srov. náleží Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 788/02 ze dne 11. března 2004, publ. pod č. N 38/32 SbNU 373, rozhodnutí Ústavního soudu dostupná na <http://nalus.usoud.cz/>).

[11] V nyní projednávaném případě se stěžovatel k ústnímu projednání přestupku bez omluvy nedostavil, avšak namítá, že z vyrozumění městského úřadu ze dne 11. prosince 2012 zn. MUCL/77429/2012 nelze bez pochyby seznat, zda stěžovatel byl tímto přípisem k ústnímu jednání řádně předvolán.

[12] Ustanovení § 59 správního řádu stanoví obsahové náležitosti předvolání tak, že musí být písemné a doručuje se do vlastních rukou s dostatečným, zpravidla nejméně pětidenním předstihem. V předvolání musí být uvedeno, kdo, kdy, kam, v jaké věci a z jakého důvodu se má dostavit a jaké jsou právní následky v případě, že se nedostaví (srov. též § 4 odst. 3 správního řádu).

[13] Nejvyšší správní soud z předloženého správního spisu zjistil, že přípisem městského úřadu označeným jako „*oznámení o zahájení řízení o přestupku a vyrozumění obviněného o konání ústního jednání*“ zn. MUCL/77429/2012 ze dne 11. prosince 2012 (č. l. 9 správního spisu) byl stěžovatel jako obviněný z projednávaného přestupku podrobně vyrozuměn o konání ústního jednání s odkazem na § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, o době, místě konání, jeho důvodu a projednávané věci. Nadto byl poučen o veškerých právech, která mu jako obviněnému z přestupku náleží (§ 73 odst. 2 zákona o přestupcích), a upozorněn na skutečnost, že k účasti na jednání jsou předvoláni svědci za účelem podání svědecké výpovědi. Zejména byl však stěžovatel v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích poučen o podmínkách, za kterých lze přestupek projednat v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích v jeho nepřítomnosti. Nadto byl upozorněn, že si s sebou si má vzít průkaz prokazující totožnost

a „*toto předvolání*“.

[14] O tom, že byl k ústnímu jednání jako obviněný řádně předvolán, tak nejsou vůbec žádné pochybnosti – informaci obsaženou v oznámení, že byli předvoláni dva svědci, nelze rozumně vykládat tak, že byli předvoláni jen oni a nikdo jiný, tudíž ani sám stěžovatel jako obviněný; takový výklad snad ani nemůže být míněn vážně. Rozhodný je skutečný obsah podrobného a úplného poučení, kterého se stěžovateli jako obviněnému z přestupku v předmětném přípisu dostalo, a informace o nařízení ústního jednání, kterého se jako obviněný měl právo účastnit.

[15] Případný v tomto směru není ani odkaz na shora citovaný náleze Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 788/02, ačkoliv lze vycházet z obecných východisek zde uvedených. Tehdy ovšem byly skutkové okolnosti zcela odlišné. Obviněný z přestupku byl (údajně) předvolán telefonicky, o čemž byl správním orgánem učiněn toliko jednostranný úřední záznam do spisu [tehdejší právní úprava v podobě zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), nestanovila formální a obsahové náležitosti předvolání]. Nebylo tak prokázáno, že se předvolání, resp. informace o konání ústního jednání včetně náležitých poučení o důsledcích nedostavení prokazatelně dostala do sféry obviněného. V nyní projednávané věci však bylo stěžovateli vyrozumění o konání ústního jednání doručeno do vlastních rukou dne 17. prosince 2012, převzetí stěžovatel stvrdil vlastnoručním podpisem (srov. doručenkou na č. l. 9a správního spisu). Ostatně ani stěžovatel v kasační stížnosti nezpochybňuje, že mu oznámení bylo doručeno. Tato kasační námitka tedy důvodná není.

[16] V kasační stížnosti byla dále namítána absence materiální stránky přestupku. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu pro trestnost jednání, které naplňuje formální znaky přestupku, musí být naplněna i materiální stránka deliktu (srov. např. rozsudek ze dne 14. prosince 2009 č. j. 5 As 104/2008-46, publ. pod č. 2011/2010 Sb. NSS, rozhodnutí dostupná na <http://www.nssoud.cz>). V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl demonstrativní výčet okolností, jež charakterizují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti. Jsou jimi „*význam chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pobudka. ... Pokud ... správní orgán na základě zjištěného skutkového stavu dospěje k závěru, že z okolností případu je zřejmé, že jednáním osoby obviněné z přestupku, jež sice nese formální znaky skutkové podstaty přestupku, nedošlo k porušení ani k obrožení právem chráněného zájmu, má povinnost (nikoliv pouze možnost) řízení zastavit.*“

[17] Stěžovatel byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 7 zákona o silničním provozu, který fyzickým osobám zakazuje předjíždět vozidlo v případech, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno. Je rovněž rozvedením povinnosti účastníka silničního provozu řídit se dopravními značkami podle § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Jak již uvedl krajský soud, objektem tohoto přestupku je ochrana zájmu společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, jehož součástí je také zájem na předcházení dopravním nehodám a tedy i zájem na ochraně života, zdraví a majetku. K naplnění objektivní stránky tohoto přestupku se vzhledem k jeho ohrožovacímu charakteru nevyžaduje, aby uvedeným jednáním byl skutečně ohrožen něčí život, zdraví či majetek. Postačuje, že byl daným jednáním ohrožen zájem společnosti (srov. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích), nikoliv konkrétní jednotlivci. Působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má totiž výrazně preventivní charakter (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 24/2013-98 ze dne 6. června 2013).

[18] Z předloženého správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel předjížděl jiné motorové vozidlo v místě, kde je toto jednání zakázáno svislou dopravní značkou B 21a „zakáz předjíždění“ (srov. č. l. 4, 5, 6, 16-21 správního spisu). Tvrzení, že s předjížděním započal až v místě na úrovni prvního výjezdu, kde byla umístěna vodorovná dopravní značka „podélná

čára přerušovaná“ a nikoliv „podélná čára souvislá“, není pro posouzení dané věci rozhodné, neboť v souladu s § 76 odst. 2 zákona o silničním provozu jsou značkám vodorovným nadřazeny značky svislé. Nadto však bylo toto tvrzení konzistentně vyvráceno svědeckými výpověďmi zasahujících policistů. Za relevantní nepovažuje Nejvyšší správní soud ani argumentaci, že k předjíždění došlo několik metrů před hranicí křižovatky. Stěžovateli lze sice obecně přisvědčit v právním názoru, že zákaz předjíždění je ve stanoveném úseku dle § 6 odst. 3 vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, rušen vzdálenější hranicí křižovatky (a nikoliv svislou dopravní značkou B 21b „konec zákazu předjíždění“). Na posouzení protiprávnosti (a materiální stránky) jednání spáchaného uvnitř úseku vyznačeného zákazem předjíždění však tato skutečnost nic nemění. Za rozhodný nelze považovat ani argument, že v předmětném místě nebyl v rozhodné době žádný provoz. Z výpovědi obou svědků totiž vyplývá, že provoz na uvedené pozemní komunikaci byl sice malý, avšak přesto policisté v daném místě hlídkovali a průjezdy vozidel sledovali. Stěžovatel ostatně nebyl v daném místě a čase jediným účastníkem silničního provozu – předjížděl jiné vozidlo.

[19] Ze spisové dokumentace krom toho plyne, že příslušný úsek komunikace ve směru jízdy stěžovatele, pro nějž také zákaz předjíždění stanovený svislou dopravní značkou platí, nelze bez dalšího označit za zcela přehledný. V daném úseku ústí do levého jízdního pruhu, který stěžovatel užil k předjíždění, dva výjezdy z čerpací stanice. Tyto výjezdy jsou určeny pro zařazení se do obou jízdních pruhů pozemní komunikace, resp. průjezdu blízkou křižovatkou. I když čerpací stanice mohla být v danou dobu uzavřena, nemusel být tento poznatek ostatním účastníkům silničního provozu znám. Navíc je areál čerpací stanice vybaven přístupným odpočívadlem, přítomnost jiných vozidel na obou výjezdech tedy nemohla být *a priori* vyloučena. Nadto do jízdního pruhu ve směru jízdy stěžovatele ústí v blízké křižovatce vedlejší komunikace se svislou značkou P 06 „stůj, dej přednost v jízdě“ při vjezdu do křižovatky. Výhled při vjezdu do křižovatky z vedlejší komunikace (a z jízdního pruhu ve směru jízdy stěžovatele) je omezen zástavbou. Tato křižovatka ústí do odpočívadla, na kterém stálo vozidlo policejní hlídky. I když je daný úsek situován na samém okraji města, na základě předložených fotografií nelze přisvědčit argumentu o jeho úplné osamocení, neboť je zakončením obydlené čtvrti. V daném úseku mohlo předjížděním dojít k ohrožení protijedoucích vozidel, vozidel vjíždějících z vedlejší komunikace do křižovatky ve směru jízdy stěžovatele či vozidel vyjíždějících z výjezdů od čerpací stanice.

[20] Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že stěžovatelem uváděné okolnosti ani jednotlivě, ani ve svém souhrnu nepostačují k učinění závěru o absenci materiální stránky jako znaku přestupku. Jednáním stěžovatele došlo k ohrožení zájmu společnosti na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Ostatně typová společenská škodlivost projednávaného přestupku je vyjádřena jeho sankčním rozpětím, neboť dle § 125c odst. 4) písm. d) a § 125c odst. 5 věty druhé zákona o silničním provozu se za spáchání tohoto přestupku ukládá pokuta v rozpětí od 5 000 Kč do 10 000 Kč a zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku. Z výše uložené sankce vyplývá, že ji správní orgán uložil při samé dolní hranici zákonného rozpětí, čímž uváděné skutečnosti zohlednil ve smyslu § 12 zákona o přestupcích.

[21] Závěrem zbývá k námitce stěžovatele posoudit, zda je právní úprava dle § 125c odst. 5 věty druhé ve spojení s § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona o silničním provozu, pokud jde o minimální šestiměsíční výměru trestu zákazu činnosti za uvedený přestupek, v souladu s ústavním pořádkem. Stěžovatel, s odkazem na nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. srpna 2002 (N 105/27 SbNU 177; 405/2002 Sb.), označuje toto ustanovení analogicky za rozporné s čl. 11 Listiny (zásah do vlastnického práva podle něj spočívá v nemožnosti svůj majetek – osobní automobil – užívat) a v širším smyslu za rozporné se zásadou přiměřenosti.

[22] Nejvyšší správní soud ovšem připomíná nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 14/09 ze dne 25. října 2011 (N 183/63 SbNU 117; 22/2012 Sb.), jenž je novější a přílehlavější než stěžovatelem zmíněný nález Pl. ÚS 3/02. V daném nálezu měl Ústavní soud posoudit, zda dolní hranice sankce stanovené dle § 22 odst. 4 zákona o přestupcích, ve znění účinném do 31. července 2011 (právní úprava byla s účinností od 1. srpna 2011 částečně vtělena do § 125c odst. 4 a 5 zákona o silničním provozu) pro vybrané přestupky na úseku silničního provozu nejsou rozporné s ústavním pořádkem. Ústavní soud tehdy konstatoval, že uložení daných sankcí (pokuta v rozmezí od 25 000 Kč do 50 000 Kč a zákaz činnosti od jednoho roku do dvou let) „není obecně způsobilé (ve standardních případech) způsobit „likvidační následky“, tj. ohrozit existenci či důstojnost člověka. Je samozřejmé, že uložení této sankce je pro pachatele nepřijemné a úkorné, avšak takový účinek je přirozenou a dokonce žádoucí vlastností jakékoli sankce – pokud by tomu tak nebylo, vytratil by se generálně preventivní smysl sankcí.“ Zákonodárce rovněž neporušil princip diferenciací sankcí a jejich přiměřenosti kumulativním ukládáním dvou druhů sankcí, neboť rozpětím je umožněno správnímu orgánu náležitě zohlednit konkrétní skutkové okolnosti. Posouzení spodní hranice sankční sazby je pak zásadně věcí zákonodárce a ani ústavní předpisy neobsahují ohledně otázky dolní hranice sankční sazby žádnou direktivu. Musí být pouze dodržen příkaz proporcionality mezi typovou závažností jednání a výší sankční sazby. Obdobně jako Ústavní soud se ústavní konformitou daného ustanovení zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 As 46/2008-50 ze dne 19. června 2009, publ. pod č. 1918/2009 Sb. NSS.

[23] Stěžovateli byla v nyní posuzovaném případě uložena sankce za přestupek, jehož skutková podstata do § 22 odst. 4 zákona o přestupcích vtělena nebyla, a tudíž nelze přísně vzato říci, že by šlo o věc Ústavním soudem již prejudikovanou. Nejvyšší správní soud však nedospěl k závěru, že by ustanovení § 125c odst. 5 věty druhé zákona o silničním provozu bylo v rozporu s ústavním pořádkem ve smyslu čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky. I v tomto případě lze spolu s Ústavním soudem (nález Pl. ÚS 14/09) říci, že zakotvením trestu zákazu činnosti za uvedený přestupek reagoval zákonodárce na alarmující stav na českých silnicích spočívající ve vysoké nehodovosti a vysokém počtu zraněných a usmrčených osob. Snižování škod a obětí dopravních nehod je nepochybně legitimním cílem, jež může zákonodárce sledovat. Trest spočívající v minimální době zákazu řízení motorových vozidel za nedovolené předjíždění je nepochybně prostředkem, jenž je způsobilý vést k dosažení sledovaného cíle, tedy ke zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích s ohledem na individuální a generální prevenci, jež je s ním spojena. Nejvyšší správní soud rovněž odkazuje na názor vyjádřený Ústavním soudem, kdy současný stav nekázně řidičů opravňuje zákonodárce k tomu, aby stanovil přísnější požadavky na řidiče bez výjimky a aby vyloučil „nulovou výměru trestů“. Tímto lze dosáhnout i sekundárních pozitivních výsledků spočívajících v omezení interpretační libovůle policejních a správních orgánů při praktické aplikaci předpisů a omezení korupčního jednání při vyměřování sankcí (nález Pl. ÚS 14/09, odst. 47).

[24] V testu přiměřenosti v užším smyslu zákaz řízení motorových vozidel v délce šesti měsíců rovněž ob stojí. Dle § 125c odst. 5 věty druhé zákona o silničním provozu se trest zákazu činnosti uloží za spáchání přestupku podle § 125c odstavce 1 písm. a), písm. b), písm. e) bodů 2 až 4, písm. f) bodů 2, 7 a 10 a podle odstavce 3. Typová škodlivost těchto přestupků je natolik velká, že společenský zájem na ochraně před jimi postihovaným jednáním zcela převáží nad zákazem řízení motorového vozidla na dobu šesti měsíců (právo chráněné čl. 26 Listiny, nepřímo čl. 11 Listiny). To platí rovněž v případě nyní posuzovaného přestupku, neboť při předjíždění dochází k vzájemnému ovlivňování vozidel účastníků se silničního provozu – částečně se mění směr jízdy vozidla do protějšího jízdního pruhu, čímž jsou ovlivněna souběžně jedoucí vozidla, protijedoucí vozidla a ostatní účastníci silničního provozu. Proto je toto jednání zakázáno obecnou, místní či přechodnou úpravou v rizikových úsecích, kde by mohlo dojít k ohrožení ostatních účastníků silničního provozu. Předmětná sankce se vzhledem k typové škodlivosti proto nejeví jako nepřiměřená, zejména s ohledem na možnost

upuštění od výkonu zbytku trestu po třech měsících (§ 14 odst. 3 zákona o přestupcích).

[25] Nejvyšší správní soud proto právní úpravu dle § 125c odst. 5 věty druhé zákona o silničním provozu ve spojení s § 125c odst. 1 písm. f) bod 7, pokud jde o minimální výši trestu za přestupek, shledává ústavně konformní a nenavrhuje sám Ústavnímu soudu její zrušení. Nelze za daných okolností předpokládat, že by Ústavní soud o této právní úpravě uvažoval diametrálně odlišně než v nedávném nálezu Pl. ÚS 14/09, v němž ostatně posuzoval tresty přísnější. Nutno též zdůraznit, že stěžovatel v kasační stížnosti stran protiústavnosti zákonné úpravy argumentoval toliko abstraktně a neuvedl žádné konkrétní důvody a okolnosti, které by opodstatnily závěr, že právě v jeho konkrétním případě a v jeho konkrétní situaci měla aplikace této právní úpravy protiústavní důsledky. Abstraktní úvahu o ústavnosti relevantní právní úpravy přitom obecné soudy neprovádí – čl. 95 odst. 2 Ústavy je projevem koncepce konkrétní, resp. incidenční kontroly ústavnosti, tzn. úvahu o ústavnosti právní úpravy nutno učinit především na půdorysu konkrétního případu, k jehož rozhodnutí je soud povolán. Stěžovatel však k takové úvaze žádá relevantní tvrzení ani důkazy Nejvyššímu správnímu soudu neposkytl.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud v napadeném rozsudku věc posoudil správně a v souladu se zákonem. Kasační stížnost proto vyhodnotil ve smyslu § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

[27] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu nebyla jejich náhrada přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. ledna 2014

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu